

Ο κύκλος της δημοκρατίας

Του Νίκου Κωνσταντάρ

Γίνεται ολοένα πιο φανερό ότι η οικονομική κρίση μπορεί να προκαλέσει σοβαρούς κινδύνους για τη δημοκρατία όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη και όπου αλλού εκδηλώνονται αισθήματα αδικίας και ανασφάλειας. Ενώ είχαμε συνηθίσει στην ιδέα ότι κάθε οικονομία κάνει κύκλους μεταξύ ανάπτυξης και ύφεσης, πιστεύαμε ότι η δημοκρατία, όταν έχει εδραιωθεί, είναι δεδομένη, ότι θα συνεχίσει να αναπτύσσεται. Σήμερα, όμως, βλέπουμε ότι και στη δική μας εποχή, ύστερα από δεκαετίες ευημερίας και κοινωνικής γαλήνης, το πολίτευμά μας αντιμετωπίζει μια ιδιότυπη ύφεση: η αδύναμη οικονομία επέτρεψε τη χαλάρωση δεσμών κοινωνικής συνοχής και βγήκαν στην επιφάνεια δυνάμεις που θα υπονομεύσουν τη δημοκρατία ακόμη περισσότερο. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η δημοκρατία μπορεί να αποδυναμωθεί. Το ερώτημα είναι: πώς θα ενδυναμωθεί πάλι;

Είναι χρήσιμο να θυμόμαστε ότι εδώ στην ίδια την Αθήνα, η γέννηση της δημοκρατίας δεν ήταν εύκολη υπόθεση και το πείραμα δεν κράτησε για πολλά χρόνια. Εμείς, όμως, πιστεύαμε ότι με την πτώση της δικτατορίας το 1974 –και κυρίως με την ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση– η δημοκρατία στη χώρα μας ήταν μονόδρομος. Σήμερα διαπιστώνουμε ότι η δημοκρατία στη μεταπολεμική Ευρώπη βασίστηκε στην πολιτική ισχυρών κρατών (με την έννοια των κρατικών δομών, όχι της στρατιωτικής ισχύος) που προστατεύουν τους πολίτες και τους προσέφεραν ένα επίπεδο ζωής που δεν είχε φανταστεί κανείς πριν από τον πόλεμο.

Εδώ και αρκετά χρόνια, όμως, η μορφή των οικονομικών άλλαξε, με λιγότερους βιομηχανικούς εργάτες και αγρότες με την ανάπτυξη υπηρεσιών που δεν ήταν «δεμένες» με κάποια συγκεκριμένη χώρα, με την

παγκοσμιοποίηση. Με τον καιρό, το κόστος των ευρωπαϊκών κρατών έγινε δυσβάσταχτο για τα δημόσια ταμεία και άρχισε η αναζήτηση λύσεων και πολιτικών που θα έλυναν το πρόβλημα (της απόκτησης νέων πόρων και της περικοπής εξόδων) χωρίς καταστροφικές συνέπειες.

Το πρόβλημα, όμως, δεν

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

λύνεται χωρίς να προκληθούν οι αντιδράσεις που βλέπουμε σήμερα στην Ελλάδα και αλλού. Ενώ για αρκετά χρόνια η παγκοσμιοποίηση λειτουργούσε υπέρ των ευρωπαϊκών οικονομικών, σήμερα μετατράπηκε σε απειλή την οποία αδυνατούν να αντιμετωπίσουν. Σε κοινωνίες που ευημερούν, κάποιες ομάδες ενισχύονται (είτε είναι συνδικάτα είτε τραπεζίτες), ώστε να αποκτήσουν τέτοια δύναμη που ασκούν δυσανάλογα μεγάλη

επιρροή στην πολιτική της χώρας. Όταν η χώρα αναγκάζεται να αλλάξει, οι μεταρρυθμίσεις προκαλούν την αντίδραση όσων αισθάνονται ότι απειλούνται. Οι αντιδράσεις παίρνουν τη μορφή απεργιών, διαδηλώσεων και την καταψήφιση των υπερμάχων των αλλαγών. Αυτό σημαίνει ότι τα κόμματα που βρίσκονται

στην κυβέρνηση δεν ταμούν να δυσαρεστήσουν τους πρώην ευνοημένους τους έως την ώρα που η ζημία στην οικονομία τα αναγκάζει* έτσι, τα κόμματα που απορρίπτονται τις αλλαγές ενισχύονται. Εάν η αντιπολίτευση είναι ισχυρή και κερδίζει τις εκλογές τουλάχιστον θα γίνει μια προσπάθεια να κυβερνηθεί η χώρα* εάν η αντιπολίτευση αποτελείται από ακραία (αντιμαχόμενα μεταξύ τους) κόμματα, η πτώση της προηγούμενης κυ-

βέρνησης θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη ανασφάλεια, πιθανότατα σε βία, και, μαζί με το πολιτικό αδιέξοδο, και σε οικονομική κατάρρευση.

Η δημοκρατία απειλείται από το γεγονός ότι το δημόσιο ταμείο δεν μπορεί πλέον να ικανοποιεί τους περισσότερους πολίτες και αυτό απελευθερώνει ακραίες δυνάμεις, οι οποίες τάζουν και χρήματα, και ασφάλεια, και αξιοπρέπεια, και ό,τι άλλο έχει ανάγκη ο ταπεινωμένος πολίτης. Την ίδια ώρα, η οικονομική κρίση αποδυναμώνει το «κέντρο» που αποτελείται από τη μεγάλη μάζα πολιτών που ήταν κερδισμένοι από την ομαλή λειτουργία του πολιτεύματος και τώρα κλονίζονται από τη μείωση εσόδων, αλλά και από το γεγονός ότι αυτοί σπκώνουν το μεγαλύτερο βάρος με τους φόρους που πληρώνουν. Ο πολίτης, ο οποίος αισθανόταν κομμάτι ενός ισχυρού συνόλου, βρίσκεται ξαφνικά ορφανός και μόνος από κόμμα

και αρχηγό (επειδή τον έχουν εξαπατήσει, αφήνοντάς τον στο έλεος της οικονομικής κρίσης και των μεταρρυθμίσεων), από κοινωνικό περίγυρο (επειδή επικρατεί ο δικασμός), από προοπτικές (επειδή πληρώνει περισσότερα για λιγότερα αγαθά), από μέλλον (επειδή θέσεις εργασίας εξαφανίζονται ενώ οι συντάξεις εξαεμίζονται). Ο πολίτης είναι μόνος, αδικημένος και απρόβλεπτος.

Ο κύκλος της δημοκρατίας θα αρχίσει να αναπτύσσεται όταν συσπειρωθούν υπεύθυνοι πολιτικοί και πολίτες απ' όλο το πολιτικό φάσμα, για να δείξουν ότι σβήνουν οι διαχωριστικές γραμμές και ότι όλοι είναι ίσοι πλέον και ταγμένοι σε κοινό αγώνα για τη δημοκρατία και την ανάπτυξη. Ετσι μόνο θα πείσουν τους πολίτες πως όσο δύσκολη και αν είναι η πραγματικότητα, υπάρχει η βούληση να προστατευθεί η δημοκρατία από την απελπισία και τη βία.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Ακόμη μία αισχροσύνη

Άλλη μια φορά οι ασφαλισμένοι, αλλά κι εκείνοι που βρίσκονται στον προθάλαμο της συνταξιοδότησης, θα πληρώσουν τη νύφη των ελλειμμάτων. Όμως τώρα τους περιμένουν αναδρομικές περικοπές σε επικουρικές συντάξεις και εφάπαξ!

Το νέο σχέδιο αφαίμαξης αφορά σε 150.000 εν αναμονή συνταξιούχους και άλλους 50.000 ασφαλισμένους που ετοιμάζονται να καταθέσουν αιτήσεις συνταξιοδότησης έως το τέλος του χρόνου. Οι επιβεβαιωμένες και από τα χείλη του υπουργού Εργασίας Γ. Βρούτση μειώσεις στο εφάπαξ, που μπορεί να αγγίξουν ακόμη και το 40%, δεν θα ισχύσουν για το μέλλον. Θα έχουν αναδρομική ισχύ και θα επιβληθούν επί όλων των συντάξεων από την 1η Ιουλίου 2012!

Το άδικο και απαράδεκτο αυτό μέτρο αναμένεται να επιβληθεί και στις επικουρικές συντάξεις, καθώς οι μαύρες τρύπες σε όλα τα ασφαλιστικά ταμεία ξεπερνούν τα 2,5 δισ. ευρώ και οι

δανειστές απαιτούν άμεσα μέτρα οριζόντιου και αναδρομικού χαρακτήρα για να καλυφθούν τα τεράστια ανοίγματα στα έσοδα.

Τα τεχνικά κλιμάκια της τρόικας, που έχουν εγκατασταθεί εδώ και ημέρες στη Γενική Γραμματεία Κοινωνικών Ασφαλίσεων, παρά τη συνένωση των επικουρικών ταμείων στο ΕΤΕΑ, «βλέπουν» έλλειμμα 220 εκατ. ευρώ για φέτος.

Τα ελλείμματα των ασφαλιστικών ταμείων δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Δημιουργούνται, τροφοδοτούνται και φουσκώνουν από τη συνεχή λιτότητα και την παρατεταμένη ύφεση, που διογκώνει σε ανεξέλεγκτα νούμερα την ανεργία και περιορίζει έτσι τη δυνατότητα είσπραξης ασφαλιστικών εισφορών αλλά και ληξιπρόθεσμων οφειλών.

Η εξίσωση είναι απλή. Χωρίς εργαζομένους, δεν μπορούν να υπάρξουν και κυρίως είναι αδύνατον να σπριχθούν σε υγιή οικονομική βάση τα ασφαλιστικά ταμεία.

Οι αλχημείες των κυβερνώντων ξεπερνούν κάθε όριο ανοχής και ανηθικότητας. Πρόκειται για μια καθαρή κλοπή από τις τσέπες ανήμπορων συνταξιούχων, οι οποίοι έχουν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις τους, έχουν καταθέσει τα χαρτιά τους και περιμένουν την ανταπόδοση από το κράτος.

Η πολιτική τάξη της χώρας, υπό τις οδηγίες της τρόικας, ξέρει καλά ότι με τη σημερινή πολιτική των Μνημονίων δεν πρόκειται να αυξηθούν τα έσοδα των Ταμείων. Γι' αυτό και 4 χρόνια μετέρχεται όλους τους δυνατούς τρόπους για να πεσοκόψει, χωρίς αισχύνη, τις παροχές (κύριες, επικουρικές συντάξεις, εφάπαξ). Όπως κάνει και στον ΕΟΠΥΓ με τα φάρμακα και τις υπηρεσίες.

Αυτός που την πληρώνει πάντα, είναι ο πολίτης. Και μάλιστα, ο συνεπής. Ο οποίος, όταν επαναστατήσει με οποιονδήποτε τρόπο, θα κατηγορηθεί κιόλας ως επιπόλαιος; Γιατί κι αυτή την αισχροσύνη την έχουμε ξαναδεί.

ΤΟ ΒΗΜΑ

ΟΛΟΣ Ο ΘΙΑΣΟΣ

ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

Ψυχάρης Σταύρος Π.

Είναι καταφανές ότι ο λαός αυτής της χώρας έδειξε μεγάλη αντοχή στα όσα έφερε στην Ελλάδα η τρέχουσα διευρωπαϊκή οικονομική κρίση.

Εδειξαν οι Έλληνες αντοχή και υπομονή απροσδόκητη. Ποιος μπορούσε να φανταστεί ότι θα είχαμε περίπου 400.000 οικογένειες με όλα τα μέλη τους σε κατάσταση ανεργίας; Ποιος το περίμενε ότι έστω την ανάγκη φιλοτιμιών ποιούμενοι όλοι σχεδόν οι ιδιοκτήτες διαμερισμάτων και καταστημάτων θα έρχονταν τα ενοίκια στο μισό και λιγότερο από ό,τι ίσχυε προ της κρίσης; Ποιος φανταζόταν συνδικαλιστές να συζητούν με τους εργοδότες όχι ΑΝ αλλά ΠΟΣΟ θα μειωθούν μισθοί και ημερομίσθια;

Ποιος πίστευε ότι οι μειώσεις όλων των συντάξεων θα ήταν συνεχείς και αλληπάλληλες; Και για να συμπληρωθεί και από την άλλη πλευρά η εικόνα, σημειώστε ότι μια από τις πλουσιότερες γυναίκες της Αθήνας έχασε ξαφνικά 60 εκατομμύρια ευρώ - τόση ήταν

η αξία των μετοχών μεγάλης τράπεζας που της είχε αφήσει ο πατέρας της πριν από τέσσερις δεκαετίες.

Προφανώς η μεγαλύτερη οικονομική κρίση στην ιστορία της χώρας έγινε στωικά δεκτική από τον Λαό, αλλά όλα έχουν ένα όριο. Ετσι δεν αποκλείεται λ.χ. να μεταβάλει η κυβέρνηση συνεργασίας όχι την πολιτική της πορεία αλλά τους χειρισμούς και τις αντιδράσεις της στα αυξανόμενα κρούσματα αλαζονείας της τρόικας.

Βέβαια μια τέτοια αλλαγή σκηνικού θα έφερνε επί σκηνής ολόκληρο τον «θίασο»... Είναι εύκολο το πολιτεύεσθαι με τους βαρβάρους να έρχονται. Αν δεν έλθουν;

Ο θίασος θα μείνει επί σκηνής και άλαλος θα περιμένει τον από μηχανής θεό που δεν έρχεται.

Οι θεατές πληρώνουν βαρύ τίμημα για να δουν κάτι καινούργιο, το πρώτο φως στο βάθος του τούνελ.

Ηλθε η ώρα να ακούσουμε προτάσεις και όχι κραυγές.

MAJESTIC TRAVEL

Το μεγαλύτερο Ελληνικό ταξιδιωτικό γραφείο

405 Elizabeth Street, Surry Hills NSW 2010
• p. 9281 2288 • e. holidays@majestictravel.net.au

ΝΙΚΟΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ-ΠΑΝΤΑΖΗ